

Když se pes bojí **vlastního stínu**

V naší psí škole trénujeme i obrany, sportovní kynologii. Někteří lidé chtějí, aby jejich pes trénoval na zkoušky nebo bonitaci, jiní potřebují svého psa naučit, aby hlídal nebo si nebral potravu od cizích lidí. Někdy se ovšem stává, že na první hodinu tréninku přijdou se psem, který se bojí i vlastního stínu.

Majitel nám přivezl ukázat krásného mladého chodského psa...

Majitelé obvykle nemají potuchy, jaký typ výcviku by měli pro psa zvolit, ale v případě Bessynky jsem měla od začátku dojem, že změnu bude potřeba provést celkem radikální. Bessy, křížená zrzavá fenka střední velikosti, našla svůj domov u hodných lidí po dlouhém pobytu v útulku. Neměla jedno oko, někdo jí v minulosti hodně ublížil a v důsledku toho neměla žádné sebevědomí, musela být kdysi někým opravdu hodně týraná. Majitelé ji na moji radu začali učit zprvu poslušnosti. Fenka se postupně učila

chodit na vodítku, přiběhnout na zavolání... Moc jí to šlo, snažila se lísat a zavděčit. A potom se na naše doporučení začala se svým pánem účastnit tréninku obran.

OBRAUOU K SEBEDŮVĚŘĚ

Šlo mi hlavně o to, aby si Bessy víc věřila. Doufala jsem, že pokud trénink zvládne, mohlo by se její celkové chování změnit hodně k lepšímu. Nečekala jsem žádné zázraky, ale stačilo by, kdyby se naučila tahat s figurantem o hadr formou hry, pak hadřík vyhrála, proběhla se

s páníčkem po placu a ten by ji chválil a chválil... ve skupině ostatních psů a lidí. Protože Bessynčin majitel byl moc hodný a mírný člověk, zprvu nechápal, proč by Bessy měla absolvovat tento druh výcviku. Vysvětlila jsem mu, že fence by mohl pomoci překonat strach. Návčik obrany bude formou hry, figurant Bessynku bude při divoké hře hladit, tahat se s ní o hadr a škádlit ji, že jí ho chce sebrat, a vyzývat ji, aby se nedala. Úkolem páníčka bylo Bessy povzbuzovat a hodně nahlas chválit. Pán byl na Bessynku moc hodný, a když stáli v kruhu ostatních psů a lidí, šeptal jí, že je hodná, ať se nebojí, ale nedokázal se hned ve skupině cizích lidí odvázat natolik, aby Bessy nahlas chválil „To je hodná holka, výborně, ty jsi šikovná!“ Nakonec jsme se domluvili, že začátek obranářského výcviku zvládneme bez pána, aby byl výcvik co nejčastější. Bessynku jsem si vzala na trénink obrany, páníček mně ji začal pravidelně vozit na celý den, když byl v práci, a večer si ji vyzvedával. Nechtěla jsem, aby fenka po pobytu v útulku byla ve výcviku u mě doma, proto jsem raději zvolila tuto variantu. Navíc Bessy mě znala, a nemusela si tudíž zvykat. Mohly jsme se rovnou pustit do práce.

DŮLEŽITÝ JE CITLIVÝ FIGURANT

Pro tento typ výcviku je potřeba zkušený a citlivý figurant. Mám k dispozici několik figurantů, ale problémové psy cvičíme dohromady s Petrem Palouškem, který je v tomto směru šikovný, chápe mé bláznivé nápady a hlavně je optimista s velkými zkušenostmi s tzv. exoty. První trénink Bessynka strávila schoulená u mých nohou vleže, ani se na Petra nepodívala, natož aby projevila zájem o hadr. Začala jsem ji vázat na řetízek mezi ostatní psy do řady, držela jsem ji za postroj a hodně povzbuzovala a chválila, kdykoliv se projevila nebojácně. Za velmi krátkou dobu Bessy pochopila, co se od ní chce, a začala se tahat o hadr. Petr ji mohl chválit a hladit i sahat na ni. Všechno jsme dělali formou hry a Bessy se začalo přetahování tak líbit, že zakrátko jsme trénovali i přetahová-

„Obranu nemusíme cvičit jen se psem, kterého připravujeme na zkoušky nebo bonitaci.“

ní na peška, kterého pevně držela a vyřádila se. Protože se Bessy hodně bála hluku, křiku a střelby, pracovali jsme i na tom, abychom byli záměrně postupně hlučnější a prásknutí bičem připomínající střelbu se stalo součástí tréninku. Zrovna tak postupně se Bessy zařadila do velké skupiny psů, kteří obranu trénovali se svými lidmi pravidelně. Šikovný figurant dokáže i z průměrného psa časem udělat psa průměrného, pokud se majitel rozhodne k pravidelným tréninkům. A páníček Bessynky, když viděl, jaký jeho fenka udělala obrovský pokrok, v tréninku pokračovat chtěl.

JAK DŮLEŽITÁ JE CHVÁLA

Důležitější ovšem bylo, že i on sám se výrazně změnil, přestal se stydět ve skupině lidí a psů svou fenku hodně nahlas chválit a povzbuzovat. Bessy udělala obrovský pokrok, tahala se i o rukáv, který vyhrávala, vítězně s ním běhala po placu, nosila ho znovu k Petrovi a chtěla se tahat dál.

Fenka se smutným osudem budila na tréninku velkou pozornost a majitelé ostatních psů ji i její doprovod obdivovali. Páníček byl na svou Bessynku skutečně pyšný a já jsem přesvědčená o tom, že Bessy musela vnímat, jak jí všichni fandíme a máme ji rádi - a právě proto se z ní stala časem sebevědomá fenka. Za čas nám páníček pyšně oznámil, že Bessy dokonce doma hlídá, a byli jsme se na ni podívat doma, jak jí hlídání jde.

Pro spoustu lidí je normální, že jejich pes večer na zahradě za plotem zašteká, ale Bessy, která měla za sebou zlé zkušenosti, by se byla kdysi nejraději na zahradě zavrtila do země či byla neviditelná. Její hlídání sice bylo spíše hlášení, že někdo cizí prochází, ale štěkot to byl a Bessy se vrátila hrdost, nebyla už spráskaný uzlíček.

S Bessynkou tedy všechno dobře dopadlo a delší čas jsme se neviděli.

Až nedávno mi její páníček telefonoval, protože si pořídili nového psa, teď už s průkazem původu, a má prý s ním velké plány. Rád by absolvoval svod, výstavy, bonitaci, zkoušky, začal by chodit na poslušnost i moc rád na obranu, protože ho to tenkrát chytilo. Přivezl nám do

Troje ukázat krásného mladého chodského psa a nadšeně nám vyprávěl o svých plánech. Podívali jsme se na zuby, které měl pes všechny. A potom na varlata, která bohužel všechna neměl. Pán se nejprve smál, protože si myslel, že si z něj Petr dělá legraci, a říkal, že Petr zase vtipkuje... Ale potom si poprvé v životě sáhl na varlata svého psa sám a strnul - ve vteřině pochopil, že na žádnou výstavu ani bonitaci nikdy nepůjde. Co teď? ptal se zděšeně. Zbývalo jediné - cvičit pro radost. A majitel, který se tehdy tak úžasným způsobem zhostil nápravy, se rozhodl vrhnout se tímto směrem. Obranu nemusíme cvičit jen se psem, kterého připravujeme na zkoušky nebo bonitaci. Při této činnosti se psi vyřádí, zaštekají si z plna hrdla a jejich lidé si odpočinou, protože se psem se přetahuje figurant. Hodně psů potřebuje občas „upustit ventil“, zaštekat si a „zabojovat“, třeba o kus hadru. Vždyť i my lidé jsme povahy různé a každého nebaví hrát šachy.

Mýlil by se však ten, kdo by šel kolem plotu areálu psí školy a domníval by se, že Bessynku jsme učili kousat lidi a kousání na rukáv bylo tréninkem ke kousání lidí. Trénink obrany naopak Bessyně důvěru v lidi vrátil, musela překonat sama sebe a sportovní obrana hrou má v obdobných případech svůj smysl.

Pokud si myslíte, že váš pes by potřeboval zvednout sebevědomí, aby se přestal bát, a domníváte se, že podobný trénink, jako měla Bessynka, by stál za vyzkoušení, nejdříve svému psovi

pořiďte nějakou hračku na přetahování sami. Úplně nejlepší je obyčejný bavlněný hadr na podlahu, froté ručník, kus měkké deky. Hadřík by měl psovi „chutnat“, měl by být příjemný do tlamy. Zkuste se s ním klidně sami tahat a povzbuzovat ho. Můžete s ním chvíli bojovat a schválně změnit hlas, zkuste třeba mluvit japonsky. Jako. Pes vám stejně nebude rozumět, ale bude ho zajímat barva vašeho hlubokého hlasu, takže je jedno, že japonsky neumíte. Potom začnete chválit psa - svým vlastním hlasem. Hlasy střídejte - bojovný a chválicí hlas stále dokolečka. Nakonec psa nechte vyhrát a svým vlastním hlasem ho pochvalte. Můžete si takhle hrát doma na podlaze a klidně se válejte, nechte psa bojovat na koberci, hrajte si. Bázlivého psa určitě nenuťte, aby vám hadřík na povel Pust! vrátil, ale nechte ho vyhrát. Jen ať hadřík klidně rozcupuje nebo ho žužlá - hadřík je jeho, protože ho vyhrál nad velkým japonským bojovníkem. Tuhle hru hrajte co nejčastěji. Ideální by bylo, kdybyste se zkusili přetahovat někde venku, kde bude možné tuhle hru provozovat. Ale nakonec vám stejně nezbude nic jiného než vydat se někam na psí cvičiště, protože tam si obdobně hraje se psy víc lidí a hlavně - máte tam figuranty, kteří si budou hrát s vašim psem sami. Váš pes by měl mít namísto obojku na obrany pohodlný postroj, aby se při táhnutí neškrtl. Při obranách a přetahování budete svého psa držet a je mu dovoleno, je dokonce nutné táhnout i štekat.

U bázlivějších psů ale asi zjistíte, že by vás nejraději odtáhli ze cvičiště pryč, protože se bojí štěkotu kolem lidí a cizích japonských bojovníků, kteří se přetahují se psy o hadry, pešky a rukávy. Ale protože hodných a šikovných figurantů pejskařů je u nás v republice ještě stále mnohem a mnohem víc než cvičiště agility, určitě narazíte na figuranta, který si bude umět s vašim psem hrát na přetahovanou.

A poslední rada nakonec, nestyďte se nahlas chválit - svého psa i figuranty, kteří se mu budou věnovat. Mají to rádi :))

Věra Brunclíková, ambra@iol.cz